

Κ. ΤΖ. Ντόχερι

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΣΧΟΛΕΙΟ 3

Το ράγισμα

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΕΝΑ

Η Άλι έχωσε ξανά στην τσέπη της το κινητό τρέμοντας, καθώς ο παγωμένος φλεβιατικός αέρας τη διαπερνούσε, και πλησίασε ακόμα περισσότερο τον κορμό του ψηλού πεύκου που της παρείχε καταφύγιο. Περίμενε ήδη σχεδόν ένα εικοσάλεπτο. Αν χρειαζόταν να περιμένει κι άλλο...

Ξεροκατάπιε· ο λαιμός της την πονούσε.

Η πύλη μπροστά της ήταν ψηλή κι επιβλητική, με αιχμηρές απολήξεις από μαύρο μέταλλο. Απ' όσο ήξερε, η πύλη ήταν η μόνη είσοδος για τη σχολική έκταση της Κιμμέριας Ακαδημίας και η μόνη έξοδος από αυτή. Σε απόσταση κοντά στο ενάμισι χιλιόμετρο από το σχολικό κτίριο στο τέλος του δρόμου, άνοιγε και έκλεινε με τηλεχειριστήριο. Μόνο η διευθύντρια και ένα προσεκτικά επιλεγμένο κλιμάκιο φυλάκων ασφαλείας επιτρέπεται να το χρησιμοποιούν.

Τα επιβατικά αυτοκίνητα ήταν αρκετά σπάνιο φαινόμενο στην Κιμμέρια Ακαδημία. Οι περισσότεροι καθηγητές και τα μέλη του προσωπικού ζούσαν στις σχολικές εγκαταστάσεις. Παρ' όλα αυτά, τα φορτηγάκια των διάφορων προμηθευτών και του ταχυδρομείου πηγαινοέρχονταν σε καθημερινή βάση, όπως και οι φρουροί που δούλευαν για τον Ρατζ Πάτελ. Η Άλι παρακολουθούσε την κίνηση των οχημάτων τις τελευταίες εβδομάδες κι έτσι ήξερε ότι, τις περισσότερες μέρες, το φορτηγάκι ενός προμηθευτή έφτανε ακριβώς πριν από τις τέσσερις η ώρα. Τώρα κόντευε τέσσερις. Εάν ήταν τυχερή, το φορτηγάκι θα περνούσε από την πύλη προτού την κάνουν τσακωτή.

Η κρυψώνα της ήταν πολύ κοντά στο μέρος όπου βρισκόταν όταν σκοτώθηκε η Τζο. Η ανάμνηση εκείνης της νύχτας, πριν από οχτώ εβδομάδες, τη βασάνιζε. Εάν έκλεινε τα μάτια, έβλεπε τα πάντα – τη λευκή κουβέρτα του χιονιού, το γαλάζιο σελινόφως, το λεπτεπίλεπτο κορμί πεταμένο σαν πάνινη κούκλα στον δρόμο... Τη λίμνη του αίματος, που απλωνόταν γύρω της σαν τα πέταλα θανάσιμου άνθους.

Άνοιξε τα μάτια της.

Απόψε δεν υπήρχε τίποτε άλλο να δει πέρα από έναν αδειανό χωματόδρομο.

Πήρε μια τρεμάμενη ανάσα.

Θα το κάνω στ' αλήθεια;

Επαναλάμβανε συνεχώς στο μυαλό της αυτή την ερώτηση από τη στιγμή που είχε φτάσει στην πύλη. Ένα κομμάτι μέσα της ήθελε να βάλει τα κλάματα. Ένα άλλο κομμάτι την ωθούσε να τρέξει πίσω στο δωμάτιό της. Μα δεν έκανε τίποτε από τα δύο. Απεναντίας, προσπάθησε ν' ατοαλώσει τη θέλησή της.

Έπρεπε οπωσδήποτε να φύγει αποκεί. Εάν ήθελε απαντήσεις για το τι συνέβαινε στ' αλήθεια γύρω της, έπρεπε να φύγει από αυτό το σχολείο και να τις αναζητήσει.

Ένας παγερός αέρας κούνησε τα δέντρα, λούζοντάς τη με παγωμένες ψιχάλες. Τρέμοντας, τύλιξε το κασκόλ της πιο σφιχτά γύρω από τον λαιμό της. Τα κλαριά χτυπιόνταν άγρια μεταξύ τους πάνω απ' το κεφάλι της, καλύπτοντας τον θόρυβο της μηχανής του αυτοκινήτου που πλησίαζε. Το άκουσε όταν πια φάνηκαν και οι προβολείς του σε κάποια απόσταση.

Η Άλι κάθισε κουκουβιστά έξω από τη διαδρομή που φώτιζαν οι προβολείς και περίμενε, ζυγιάζοντας το κορμί της σαν αθλήτρια όπως παλιά, πριν από την επίθεση. Η στάση αυτή έκανε κάθε σπιθαμή του τραυματισμένου της κορμιού να πονάει, και κυρίως το γόνατό της, μα η Άλι αγνόησε τον πόνο.

Δεν ήταν η ώρα τώρα ν' ακούσει το κορμί της. Τώρα ήταν η ώρα να τρέξει.

Με κομμένη την ανάσα, κοιτούσε ανάμεσα από τα κάγκελα του φράχτη, αόρατη μες στις σκιές με το σκούρο της παλτό και το σκούρο τζιν της παντελόνι. Περίμενε ότι θ' αντίκριζε ένα λευκό φορτηγάκι, αλλά αντί γι' αυτό είδε ένα σκουρόχρωμο χαμηλό αυτοκίνητο.

Η ανάσα της σκάλωσε στον λαιμό της. Αρκετοί από τους φρουρούς οδηγούσαν τέτοια αυτοκίνητα. Θα πρέπει να ήταν κάποιος από αυτούς.

Το κομψό αυτοκίνητο πλησίασε αργά την πύλη και σταμάτησε μπροστά της.

Μέσα σε μια στιγμή, η Άλι πήρε την απόφασή της: Θα το έκανε ούτως ή άλλως. Όποιος κι αν ήταν μες στο αυτοκίνητο, δεν είχε σημασία. Εκείνη θα το έβαζε στα πόδια.

Προετοιμάστηκε. Αυτή ήταν η ευκαιρία της. Ίσως η μοναδική της ευκαιρία.

Μα η ώρα περνούσε και τίποτα δε συνέβαινε. Το σφυροκόπημα που ένιωθε στο τραυματισμένο της γόνατο έγινε πιο έντονο. Η ακινησία ήταν σκέτο βασανιστήριο για το κορμί της. Δε θ' άντεχε να μείνει πολλή ώρα έτσι.

Έκλεισε τα μάτια και πρόσταξε από μέσα της την πύλη ν' ανοίξει, αλλά η πύλη δεν κουνήθηκε ρούπι. Προφανώς κάτι δεν πήγαινε καλά.

Ίσως ξέρουν. Ίσως είναι παγίδα και ο Ρατζ έχει ήδη στείλει τους ανθρώπους του να με γραπώσουν. Ίσως να με πλησιάζουν αυτή τη στιγμή.

Το στόμα της ξεράθηκε. Δυσκολευόταν ν' ανασάνει.

Τότε τα δύο φύλλα της μεγάλης πύλης τρεμούλιασαν και μ' ένα μεταλλικό τρίξιμο άρχισαν ν' ανοίγουν.

Με τα χείλη της να κινούνται ελαφρώς, η Άλι μέτρησε οχτώ εισπνοές και οχτώ εκπνοές, ώσπου τα δύο φύλλα σταμάτησαν

να κινούνται· ήταν πλέον ορθάνοιχτα. Ο δρόμος ξετυλιγόταν φιδογυριστά μες στο σκοτεινό δάσος. Στο ημίφως του απογεύματος που όλο και ξεθώριαζε, φαινόταν να εξαφανίζεται λίγο πιο πέρα από την πύλη – σαν να μην υπήρχε ο κόσμος εκεί έξω πια.

Έβγαλε το τηλέφωνο από την τσέπη της και το πέταξε καταγής. Δεν της άρεσε αυτό που έκανε, όμως θα μπορούσαν να εντοπίσουν το σήμα του – άλλωστε δεν το χρειαζόταν πλέον. Έπρεπε να δείξει εμπιστοσύνη στον Μαρκ ότι θα έκανε όπως είχαν συμφωνήσει.

Και τώρα έπρεπε να περιμένει να προχωρήσει το αυτοκίνητο αρκετά στον δρόμο που οδηγούσε στο σχολικό κτίριο, ώστε να μπορέσει να βγει χωρίς να τη δει ο οδηγός.

Αλλά η επόμενη στιγμή πέρασε βασανιστικά αργά και το αυτοκίνητο δεν έλεγε να κουνηθεί. Η μηχανή του λειτουργούσε στο ρελαντί κι ακουγόταν σαν γάτα που γουργούριζε παίζοντας με το θήραμά της. Από το σημείο όπου καθόταν κουκουβιστά η Άλι, δεν μπορούσε να δει τον οδηγό.

Τι διάολο συμβαίνει; Ήθελε να ουρλιάξει από τα νεύρα. Θα προχωρήσεις επιτέλους, άνθρωπέ μου;

Πάνω που είχε αρχίσει να φοβάται ότι την είχαν εντοπίσει, τα λάστιχα του μαύρου Άουντι σκλήρισαν πάνω στα χαλίκια του δρόμου. Αργά αργά, το αυτοκίνητο ξεκίνησε και κατευθύνθηκε προς το σχολείο.

Σχεδόν αμέσως, η πύλη άρχισε να κλείνει πάλι, η Άλι όμως δεν τόλμησε να κουνηθεί. Το αυτοκίνητο ήταν πολύ κοντά ακόμη – ο οδηγός θα μπορούσε να τη δει από τον καθρέφτη.

Με τους μυς της τεταμένους και να καίνε, συνέχισε να περιμένει, παρακαλώντας από μέσα της να βγει το αυτοκίνητο από το οπτικό της πεδίο. Εκείνο όμως πήγαινε αργά αργά, θαρρείς προσεκτικά. Δες και ο οδηγός κοιτούσε γύρω του για να εντοπίσει κάποιον.

Η σκέψη αυτή τής έφερε αναγούλα· πήρε μια βαθιά ανάσα για να ηρεμήσει.

Μη χάσεις την ψυχραιμία σου τώρα, Άλι, είπε από μέσα της. Συγκεντρώσου. Αν ο οδηγός ήξερε ότι ήσουν εδώ, θα έβγαине από το αυτοκίνητο.

Παρακολουθώντας την αργή κίνηση της πύλης, μέτρησε τρεις ανάσες. Τέσσερις.

Πέντε.

Τα φύλλα της εισόδου είχαν σχεδόν κλείσει τώρα. Το αυτοκίνητο βρισκόταν ακόμη στο οπτικό της πεδίο, μα δεν είχε άλλη επιλογή – αν δεν έτρεχε τώρα, μπορεί να μην τα κατάφερνε ποτέ να φύγει.

Και αυτό δεν αποτελούσε επιλογή.

Μ' ένα γρήγορο τίναγμα από τη θέση της, έτρεξε βολίδα ανάμεσα από τα δέντρα, με τα πόδια της να πέφτουν βαριά στο έδαφος, το γόνατό της να την πονά, την ανάσα της να της καίει τα πνευμόνια. Το κενό ανάμεσα στα φύλλα της πύλης φαινόταν μικρό. Υπερβολικά μικρό. Μήπως δεν το είχε υπολογίσει σωστά; Μήπως ήταν πια πολύ αργά για να περάσει;

Κι έπειτα βρέθηκε στην είσοδο, με τα χέρια της να κρατάνε τα παγωμένα κάγκελα σαν να μπορούσε ν' ανακόψει την πορεία τους. Η πύλη όμως ήταν αυτόματη, ασταμάτητη. Κι η κίνησή της σταθερή. Αδιάφορη.

Η Άλι δε δίστασε· χίμηξε στο μικρό κενό, ενώ τα κάγκελα τραβούσαν το πανωφόρι της σαν κοκαλιάρικα δάχτυλα, κι έσπρωξε με τον ώμο της τόσο δυνατά, ώστε η ανάσα της βγήκε σφυριχτή ανάμεσα απ' τα δόντια της, πονεμένη.

Με μια πνιχτή κραυγή, η Άλι ελευθερώθηκε από το ασφυκτικό μεταλλικό αγκάλιασμα και κουτρουβάλησε στην άλλη πλευρά, ενώ τα φύλλα της πύλης έκλεισαν ερμητικά πίσω της μ' έναν μεταλλικό κρότο.

Ήταν ελεύθερη.

ΔΥΟ

Η Άλι δεν είχε αρχίσει τη μέρα της σχεδιάζοντας να το σκάσει. Την είχε αρχίσει σχεδιάζοντας απλώς να την κοπανήσει από το μάθημα.

Κάτι που έκανε πολύ συχνά τον τελευταίο καιρό.

Η μελέτη δε φαινόταν να έχει ιδιαίτερη θέση στη ζωή της πια. Οπότε, γιατί να μπαίνει στον κόπο;

Αφού την τραβολόγησαν στο μάθημα αρκετές φορές με το έτσι θέλω, εκείνη, βλοσυρή και αμετανόητη, είχε αρχίσει να κρύβεται για ν' αποφύγει τη δυσάρεστη αυτή πιθανότητα. Το δαιδαλώδες βικτοριανό σχολικό κτίριο παρείχε ένα σωρό γωνίες και γωνίσους για τον σκοπό αυτό – περισσότερο της άρεσε να κρύβεται στις αχρησιμοποίητες αίθουσες και στις σκάλες υπηρεσίας, όπου κανείς δε σκεφτόταν να ψάξει. Το κελάρι, το παρεκκλήσι... μα την αλήθεια, οι επιλογές της ως προς την κρυψώνα της ήταν απεριόριστες.

Εκείνη τη μέρα, αφού είχε υπομείνει μερικά πρωινά μαθήματα, σκαρφάλωσε έξω από το παράθυρο του δωματίου της, περπάτησε νυχοπατώντας στο στενό περβάζι μέχρι ένα συγκεκριμένο σημείο της στέγης όπου η κλίση δεν ήταν απότομη, και ανέβηκε στην κορυφή, εκεί όπου κάποτε η Τζο χόρευε τρελά μ' ένα μπουκάλι βότκα στο χέρι, ώσπου ήρθε η Άλι και ο Κάρτερ και της έσωσαν τη ζωή.

Εκεί, λοιπόν, η Άλι κάθισε ώρες ολόκληρες στο κρύο, μόνη με τις αναμνήσεις της, κοιτάζοντας τους μαθητές και τα μέλη του προσωπικού που πηγαиноέρχονταν χαμηλά. Ήταν εκπλη-

κτικό το ότι κανείς δε σήκωνε το κεφάλι να κοιτάξει προς τα πάνω. Η στέγη ήταν γεμάτη καμινάδες και περίτεχνα διακοσμητικά στοιχεία από σφυρήλατο σίδηρο, έτσι ήταν εύκολο για εκείνη να παρατηρεί χωρίς να την προσέξει κανείς· ένιωθε σαν να ήταν μία από αυτές τις τερατόμορφες απολήξεις που υπάρχουν συνήθως στα παλιά κτίρια, τα γκαργκόιλ, με τη διαφορά ότι εκείνη ήταν ζωντανή.

Κι έτσι η μέρα ξεγλίστρησε μακριά της, όπως και τόσες άλλες τον τελευταίο καιρό, ώσπου η Άλι άκουσε γνώριμες φωνές αναπάντεχα κοντά της. Στην αρχή τοιτώθηκε κι αναρωτήθηκε αν την είχαν βρει. Της πήρε μια στιγμή να καταλάβει ότι ο ήχος της συνομιλίας ανέβαινε στ' αυτιά της από το δικό της δωμάτιο, από το ανοιχτό παράθυρο ακριβώς κάτω από το σημείο της στέγης όπου είχε κουρνιάσει.

Κρατημένη από μια υδρορροή με περίτεχνη απόληξη σε σχήμα δράκου, η Άλι έσκυψε πάνω από την άκρη της στέγης για ν' ακούσει.

«Δεν τη βρήκατε;» Η ένταση ήταν ολοφάνερη στη φωνή της Ιζαμπέλ.

«Όχι». Ο Ρατζ μιλούσε τόσο σιγανά, ώστε η Άλι τεντώθηκε όσο μπορούσε περισσότερο για να τον ακούσει. «Οι άνθρωποί μου χτενίζουν όλη την εξωτερική έκταση τώρα».

Δε θα την έβρισκαν. Ποτέ δεν την έβρισκαν. Η σκέψη αυτή τής έδωσε μια άχρωμη ικανοποίηση. Μπορεί η Άλι να ήταν η προσωποποίηση της αποτυχίας στο να σώζει ζωές, όμως ξεπερνούσε σ' εξυπνάδα φύλακες ασφαλείας που υποτίθεται ότι συγκαταλέγονταν ανάμεσα στους καλύτερους στον κόσμο.

Τότε μίλησε ξανά η Ιζαμπέλ – η φωνή της ακούστηκε κοντύτερα. Η Άλι κατάλαβε ότι η διευθύντρια θα πρέπει να στεκόταν μπροστά στο παράθυρο, ατενίζοντας την ίδια θέα που ατένιζε και η ίδια.

«Πώς είναι η Άλι... κατά τη γνώμη σου;» ρώτησε διστακτικά τον Ρατζ. «Σου έχει πει τίποτα η Ρέιτσελ;»

Ένας στεναγμός ακούστηκε.

«Καλύτερα;» είπε εκείνος. «Χειρότερα; Δύσκολο να πει κανείς. Τα ίδια μάλλον. Η Ρέιτσελ ανησυχεί για εκείνη. Βλέπει ακόμη τον δρα Κάρτραϊτ;»

Η Άλι συνοφρυώθηκε· ο δρ Κάρτραϊτ ήταν ο ψυχαναλυτής που καλούσε η Ιζαμπέλ κάθε φορά που συνέβαινε κάτι στο σχολείο.

«Όχι πια» αποκρίθηκε η διευθύντρια. «Τον έβλεπε στην αρχή, αλλά έπειτα από κάποιες συναντήσεις ο δρ Κάρτραϊτ μου είπε ότι δεν μπορούσε να της πάρει λέξη. Τη χαρακτήρισε “απαθή”».

Δε θα 'πρεπε να τα συζητούν αυτά, σκέφτηκε επιτιμητικά η Άλι. Υποτίθεται ότι αυτά τα θέματα είναι προσωπικά.

Αναλογίστηκε τους εφιάλτες της και τις φριχτές της σκέψεις – τα λιγοστά πράγματα που είχε εκμυστηρευτεί στον δρα Κάρτραϊτ, προτού τον αποκόψει τελείως απ' οτιδήποτε την αφορούσε.

Δεν ήθελε να τα ξέρουν αυτά η Ιζαμπέλ και ο Ρατζ.

«Πώς να πας πάλι στην τάξη για μάθημα, όταν έχεις δει τη φίλη σου να πεθαίνει;» τον είχε ρωτήσει σε μια από τις ελάχιστες συνεδρίες όπου συμμετείχε πραγματικά. «Πώς να ενδιαφερθείς για τα γαλλικά ρήματα; Ή για την αήττητη ισπανική αρμάδα;»

«Απλώς ενδιαφέρεσαι» της είχε απαντήσει ο ψυχαναλυτής. «Όπως όταν υποχρεώνεις τον εαυτό σου να περπατήσει· βάζεις πρώτα το ένα πόδι μπροστά, μετά το άλλο. Και προσπαθείς. Διαρκώς προσπαθείς».

«Τρίχες» του είχε αντιγυρίσει η Άλι στάζοντας φαρμάκι.

Εκείνος δεν ήξερε πώς είναι να μη θέλεις να πέσεις για ύπνο γιατί φοβάσαι τους φοβερούς εφιάλτες που θ' ακολουθήσουν. Αποκλείεται να είχε γευτεί ποτέ το συναίσθημα αυτό.

Κανείς δεν είχε ιδέα πώς ένιωθε εκείνη.

Ο Ρατζ γέλασε ανόρεχτα, σαν να ήθελε να πει ότι και ο ίδιος τη θεωρούσε απαθή.

«Ο δρ Κάρτραϊτ πιστεύει ότι η Άλι δεν έχει αποδεχτεί τον θάνατο της Τζο και ότι ψάχνει κάποιον να του ρίξει το φταίξιμο» συνέχισε η Ιζαμπέλ. Η Άλι έσκυψε κι άλλο προς τα μπρος, ανυπόμονη ν' ακούσει περισσότερες τέτοιες πληροφορίες εκ των έσω. «Είπε ότι το να ρίχνεις το φταίξιμο σε κάποιον λειτουργεί σαν δεκανίκι που επιτρέπει στη φάση του θυμού να παραταθεί επ' άπειρον. Μέχρι να ξεπεράσει αυτή τη φάση του θυμού στο πένθος της, δεν πρόκειται να δεχτεί αυτό που έχει συμβεί κι έτσι δε θα μάθει και πώς να το αντιμετωπίσει».

Ό,τι πείτε, σκέφτηκε η Άλι κι ένιωσε να φουντώνει μέσα της η ανυπομονησία. *Εγώ πάντως έχω λόγο που είμαι θυμωμένη. Είμαι θυμωμένη εξαιτίας σας.*

Κι όμως, παρά τον θυμό της, καταλάβαινε ότι υπήρχε μια δόση αλήθειας στα λόγια της Ιζαμπέλ και αυτό την ενοχλούσε.

Στο παράθυρο από κάτω, η Ιζαμπέλ συμπλήρωσε: «Από ένα σημείο και μετά, η Άλι αποφάνθηκε ότι δεν τον συμπαθούσε. Υποτίθεται ότι είχαν ραντεβού σήμερα το απόγευμα και...» –η κοπέλα σχεδόν μπορούσε να δει με τα μάτια της φαντασίας της τη διευθύντρια ν' ανασηκώνει τους ώμους της με ύφος κουρασμένο– «όπως ήταν αναμενόμενο, η Άλι ήταν αδικαιολογήτως απούσα».

Η φωνή του Ρατζ τώρα δυνάμωσε – ακόμα κι από την κορυφή της στέγης, η Άλι διέκρινε ξεκάθαρα την οργή του. «Δεν μπορεί να συνεχιστεί άλλο αυτό, Ίζι. Πρέπει να αναλάβεις δράση. Όλοι οι άνθρωποί μου είναι έξω αυτή τη στιγμή και την ψάχνουν παραμελώντας την κανονική τους δουλειά, που είναι να φροντίζουν για την ασφάλεια του σχολείου. Δεν ξέρουμε ακόμη τι σχεδιάζει ο Ναθάνιελ. Θα μπορούσε να μας επιτεθεί ανά πάσα στιγμή. Η Άλι σπαταλάει τον χρόνο μας. Δε γίνεται να συνεχίσουμε έτσι. Η κοπέλα φέρεται όπως...»

«Όπως φερόταν παλιά» τον διέκοψε η Ιζαμπέλ. «Έτσι ακριβώς φερόταν όταν εξαφανίστηκε ο αδελφός της. Είναι θυμωμένη κι εγώ δεν μπορώ να την κατηγορήσω γι' αυτό. Κι εγώ είμαι θυμωμένη. Αλλά εγώ δεν είμαι δεκαέξι ετών και έχω τρόπους να διοχετεύσω τον θυμό μου και να τον διαχειριστώ. Αυτή δεν έχει».

Τους διέκοψε ένα χτύπημα στην πόρτα.

Ποιος να είναι;

Η Άλι τεντώθηκε κι άλλο για ν' ακούσει, ώσπου το κεφάλι και οι ώμοι της κρέμονταν για τα καλά από την άκρη της στέγης. Προφανώς ο Ρατζ και η Ιζαμπέλ είχαν πάει ν' ανοίξουν την πόρτα. Άκουγε το μουρμουρητό μιας συνομιλίας, μα δεν μπορούσε να διακρίνει τις λέξεις.

Μία στιγμή αργότερα, η πόρτα έκλεισε μ' ένα δυνατό κοπάνημα. Κι ύστερα... σιωπή.

Είχαν φύγει.

Απογοητευμένη, η Άλι τραβήχτηκε πάλι πίσω σε μια ασφαλέστερη στάση, με το βλέμμα στραμμένο προς τα κάτω.

Δύο μέλη από το προσωπικό ασφαλείας του Ρατζ βρίσκονταν στο προαύλιο. Και είχαν τα μάτια τους καρφωμένα πάνω της.

Η Άλι ένιωσε την καρδιά της να αναπηδά μέχρι τον λαιμό της.

Οχι, να πάρει!

Οπισθοχώρησε όπως όπως για να βγει από το οπτικό τους πεδίο και τα παπούτσια της γλίστρησαν στα βρεγμένα κεραμίδια της στέγης. Όταν της φάνηκε πως είχε κρυφτεί καλά, έγειρε λιγάκι προς τα μπρος και πάλι, ίσα ίσα για να ρίξει μια κλεφτή ματιά προς τα κάτω. Είδε τους φρουρούς να προσκαλούν με χειρονομίες κάποιον να πάει κοντά τους, κάποιον που εκείνη δεν έβλεπε. Μία στιγμή αργότερα, τους πλησίασε ο Ρατζ. Οι δύο φρουροί τού έδειξαν προς τη μεριά της. Εκείνος σταύρωσε

τα χέρια του στο στήθος και κάρφωσε το αυστηρό βλέμμα του στο δικό της.

Η Άλι ξεροκατάπιε.

Καιρός να βρω καινούρια κρυψώνα, σκέφτηκε.

Μεμιάς, σηκώθηκε όρθια μ' ένα τίναγμα και διέσχισε τρεχάλα τη στέγη, μέχρι το σημείο όπου η κλίση ήταν ομαλή, κάθισε στον ποπό της και κατέβηκε γλιστρώντας. Η κοντή πλισέ φούστα της, που δεν προοριζόταν για τέτοιες δραστηριότητες, μαζεύτηκε ψηλά πίσω της και το καλσόν της έγινε μούσκεμα στη βρεγμένη στέγη. Πιασμένη από την υδρορροή με τα ακροδάχτυλά της, ακολούθησε το πέτρινο περβάζι μέχρι το ανοιχτό παράθυρό της και μετά έσκυψε το κεφάλι και πέρασε στο δωμάτιο πατώντας επάνω στο γραφείο της.

Όταν βρέθηκε στην ασφάλεια του δωματίου της, ίσιωσε το κορμί της με ύφος θριαμβευτικό, αλλά βρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο με την Ιζαμπέλ, η οποία την κοιτούσε με τα χέρια σταυρωμένα.

Η διευθύντρια δεν περίμενε ν' ακούσει τις δικαιολογίες της.

«Αυτό παραπάει». Το ύφος της ήταν θυμωμένο, ωστόσο η Άλι διέκρινε και μια δόση θλίψης. «Δε γίνεται να συνεχίσεις έτσι, Άλι».

Η κοπέλα ένιωσε τύψεις που την πλήγωνε. Εύκολα όμως καταπίεσε τη φωνή της συνείδησής της. Σήκωσε μάλιστα περιφρονητικά τους ώμους. «Έγινε. Ό,τι πεις. Όλα καλά. Δε θα το ξανακάνω και τα λοιπά και τα λοιπά».

Η Ιζαμπέλ κοντανάσανε. Η πληγωμένη έκφραση του προσώπου της απείλησε να προκαλέσει κάποιο συναίσθημα στην Άλι, οπότε η κοπέλα κίνησε αμέσως για την πόρτα. Η διευθύντρια ανέκτησε την ψυχραιμία της. «Δεν είμαι εχθρός σου, Άλι».

«Αλήθεια;» Σταματώντας πλάι στην πόρτα, η Άλι γύρισε και την κοίταξε εξεταστικά σαν δείγμα πάνω σε δίσκο εργαστηρίου.

«Άλι...» Η Ιζαμπέλ άπλωσε το χέρι για να την πιάσει από το μπράτσο αλλά μετά, αφού το ξανασκέφτηκε, άφησε το χέρι της να πέσει άτονα στο πλευρό της. «Άνησυχώ για σένα. Και θέλω να σε βοηθήσω. Αλλά δεν μπορώ να σε βοηθήσω, αν δε με αφήσεις εσύ να το κάνω».

Υπήρχε μια εποχή που η Άλι θ' απευθυνόταν στην Ιζαμπέλ για βοήθεια και συμβουλές· τότε που την ένιωθε κοντά της· τότε που την εμπιστευόταν.

Αλλά εκείνη η εποχή είχε περάσει πια.

Της έριξε μια αδιάφορη ματιά. «Το θέμα, Ιζαμπέλ, είναι ότι η βοήθειά σου οδηγεί κάποιους ανθρώπους στον θάνατο. Οπότε... δε θα πάρω, ευχαριστώ».

Διάνα! Κι όπως το πρόσωπο της Ιζαμπέλ στραπατσαριζόταν, η Άλι βγήκε βιαστικά από το δωμάτιο.

Καταπολεμώντας την ανάγκη της να βάλει τα κλάματα, κατέβηκε κουτσαίνοντας την κεντρική σκάλα. Το γόνατό της την πονούσε και ο θόρυβος από τα ακανόνιστα βήματά της (μπαπ-ΜΠΟΥΠ, μπαπ-ΜΠΟΥΠ) αντηχούσε στη σιγαλιά σαν άσπλαχνο γέλιο.

Με το κεφάλι σκυφτό, δεν έδωσε καμία σημασία στην καλογουλισμένη δρύινη επένδυση που κάλυπτε τους τοίχους της Κιμμέριας Ακαδημίας. Ή στις μεγάλες ελαιογραφίες – ορισμένες από τις οποίες είχαν το διπλάσιο ύψος από κείνη και απεικόνιζαν ανθρώπους πεθαμένους εδώ και πάρα πολύ καιρό, που φορούσαν στιλπνά μεταξωτά ενδύματα και πολύτιμα κοσμήματα. Αγνόησε τους πολυελαίους, οι οποίοι απαρτίζονταν από εκατοντάδες πολυεδρικούς κρυστάλλους που στραφτάλιζαν στο απογευματινό ημίφως, τα βαριά κηροπήγια που είχαν ύψος ενάμισι μέτρο, καθώς και τις ταπισερί με τις χλωμές δεσποσύνες του Μεσαίωνα και τα άλογα που κυνηγούσαν αμέριμνες αλεπούδες.

Δεν είδε τίποτε απ' όλα αυτά, μόνο μπήκε σκυφτή στη μεγάλη αίθουσα υποδοχής κι έκλεισε με μια σπρωξιά την πόρτα πίσω της. Η αχανής αίθουσα χορού ήταν άδεια, με μοναδικό φωτισμό το άτονο απογευματινό φως που φιλτραριζόταν μέσ' από τα τεράστια παράθυρα στη μια άκρη της αίθουσας. Τα βήματά της ακούγονταν κούφια στο δάπεδο, ενώ το μυαλό της ήταν πλημμυρισμένο από θυμωμένες σκέψεις που την καταδίωκαν σαν δαίμονες.

Τριάντα τρία βήματα προς τη μία κατεύθυνση και μετά στροφή. Τριάντα τρία βήματα προς την αντίθετη κατεύθυνση. Και ξανά το ίδιο.

Γιατί να λυπάμαι; σκέφτηκε αγανακτισμένη. Η Ιζαμπέλ είναι υπεύθυνη για όλ' αυτά που έχουν συμβεί. Η Τζο την εμπιστευόταν. Και τώρα η Τζο είναι νεκρή.

Κάνοντας επιτόπου στροφή πάνω στο τακούνι της, άρχισε να βαδίζει προς την άλλη κατεύθυνση.

Όπως πάντα, ο νους της έτρεξε στο πάλλευκο χιονισμένο δάσος, στο φτερούγισμα της κίσσας, σε μια μικροκαμωμένη φιγούρα που έτρεχε βολίδα μες στο χιόνι...

Ήταν σαν καύκαλο πληγής που η Άλι όλο και το πείραζε, παρόλο που πονούσε. Κι επειδή ακριβώς το σκάλιζε διαρκώς, ο πόνος δεν υποχωρούσε ποτέ.

Ίσως να μην ήθελε κι η ίδια ν' αφήσει τον πόνο να υποχωρήσει.

Η Τζο πάει, χάθηκε. Οι πάντες την απογοήτευσαν. Και τώρα η Ιζαμπέλ θέλει να γίνω πάλι «κανονική»; Να πάει να πηδηχτεί.

Η Άλι βημάτιζε μέχρι τη μία άκρη και έστριβε, βημάτιζε μέχρι την άλλη άκρη και πάλι από την αρχή.

Δεν υπήρχε περίπτωση να ξαναεμπιστευτεί την Ιζαμπέλ. Όλα αυτά είχαν συμβεί εξαιτίας της και εξαιτίας της αντιπαλότητάς της με τον Ναθάνιελ, τον αδελφό της – μιας αντιπαλότητας που

η Άλι ούτε καν καταλάβαινε. Όλοι βρέθηκαν μπλεγμένοι σ' αυτήν και τελικά την πλήρωσε η Τζο.

Ούτε και τον Ρατζ τον εμπιστευόταν. Ήταν υπεύθυνος για την ασφάλεια του σχολείου. Υποτίθεται ότι ήταν ειδικός από τους λίγους. Αλλά έφυγε και τους άφησε να τα βγάλουν πέρα μόνοι τους, παρόλο που η Άλι τον είχε ικετέψει να μη φύγει. Τον είχε ικετέψει. Έτσι, ο Ρατζ δεν ήταν εκεί όταν κάποιος μέσα από το σχολείο – κάποιος τον οποίο η Άλι γνώριζε κι εμπιστευόταν – άνοιξε την πύλη, δίνοντας την ευκαιρία στον Γκέιμπ να σκοτώσει την Τζο.

Έστριψε ξανά με κορμί δύσκαμπτο από τον πόνο, αλλά η οργή τής έδινε δύναμη.

Στις οχτώ εβδομάδες που είχαν περάσει από τη δολοφονία, ο Ρατζ και η Ιζαμπέλ δεν είχαν καταφέρει να ανακαλύψουν ποιος είχε ανοίξει την πύλη εκείνη τη νύχτα. Ποιος βοηθούσε τον Ναθάνιελ από την αρχή. Ένας καθηγητής, ένας εκπαιδευτής του Νυχτερινού Σχολείου, ένας μαθητής; Κάποιος με τον οποίο η Άλι διασταυρωνόταν καθημερινά στους διαδρόμους ήθελε τον θάνατό της.

Κι εκείνοι οι δύο δεν είχαν κάνει τίποτα γι' αυτό.

Όλοι με απογοήτευσαν. Όλοι μάς πρόδωσαν. Και να με πάρει ο διάβολος αν επιτρέψω να συμβεί τέτοιο πράγμα άλλη φορά.

Αίφνης, μαρμάρωσε στη θέση της. Ήξερε ακριβώς τι έπρεπε να κάνει.

Τράβηξε με δύναμη τη βαριά πόρτα και κίνησε κατευθείαν για το γραφείο της Ιζαμπέλ, τρέχοντας για να προλάβει να φτάσει εκεί προτού χάσει το κουράγιο της. Θα έλεγε στη διευθύντρια ότι δεν ήθελε να μείνει άλλο στην Κιμμέρια Ακαδημία. Δεν μπορούσε να συνεχιστεί αυτό. Θα πήγαινε σε οποιοδήποτε μέρος του κόσμου, αρκεί ν' απομακρυνόταν αποκεί. Αν έβγαινε στον πραγματικό κόσμο, θα μπορούσε να ανακαλύψει τι

πραγματικά συνέβαινε γύρω της. Θα μιλούσε στη γιαγιά της και μαζί θα ανακάλυπταν τους δολοφόνους της Τζο. Και θα τους τιμωρούσαν.

Χωμένη κάτω από την κεντρική σκάλα, η οποία υψωνόταν από τον κεντρικό διάδρομο με τρόπο θεατρικό και με μια δρύνη κουπαστή περίτεχνη και καλογουλισμένη, η πόρτα για το γραφείο της Ιζαμπέλ ήταν τόσο έξυπνα κρυμμένη στην περίπλοκη ξυλεπένδυση του τοίχου, ώστε όταν η Άλι είχε πρωτοέρθει στο σχολείο δυσκολευόταν να τη διακρίνει. Τώρα πια, δεν είχε τέτοιο πρόβλημα.

Με το σαγόνι σφιγμένο, ορθάνοιξε την πόρτα χωρίς να χτυπήσει. «Ιζαμπέλ, πρέπει να...»

Το γραφείο ήταν άδειο.

Η διευθύντρια προφανώς είχε φύγει βιαστικά – η μαύρη κασμιρένια ζακέτα που φορούσε πρωτύτερα ήταν τώρα πεταμένη όπως όπως στην πλάτη μιας καρέκλας. Μια κούπα με τσάι μάρκας Earl Grey άχνιζε ακόμη, ακουμπισμένη επάνω στο γραφείο της, πλάι σ' έναν δερμάτινο φάκελο και στα γυαλιά της...

Και στο κινητό της.

Με το στόμα μισάνοιχτο, η Άλι στύλωσε το βλέμμα της πάνω του. Το μυαλό της δυσκολευόταν να καταγράψει αυτό που έβλεπε.

Όλες οι ηλεκτρονικές συσκευές απαγορεύονταν στην Κιμμέρια Ακαδημία. Από όλους τους Κανόνες, αυτός τηρούνταν με τη μεγαλύτερη αυστηρότητα. Απαγορεύονταν οι υπολογιστές, απαγορεύονταν οι τηλεοράσεις και, κυρίως, απαγορεύονταν τα κινητά τηλέφωνα.

Εάν οι μαθητές ήθελαν να τηλεφωνήσουν σε κάποιον, έπρεπε να πάρουν άδεια από τη διευθύντρια. Επιτρεπόταν να καλέσουν μόνο τους γονείς τους και μόνο εάν υπήρχε σοβαρός λόγος.

Εδώ όμως τώρα υπήρχε ένα τηλέφωνο· αν άπλωνε το χέρι, θα το έπαιρνε.

Με το βλέμμα καρφωμένο ακόμη πάνω του, ένιωσε ένα βουητό στα μηνίγγια της, καθώς το μυαλό της επεξεργαζόταν μια λίστα με ό,τι θα συνέβαινε αν το έπαιρνε. Η Ιζαμπέλ δε θα τη συγχωρούσε ποτέ. Θα έτρωγε αποβολή. Θα έχανε τους φίλους της. Αλλά ίσως και να ανακάλυπτε τι συνέβαινε στην πραγματικότητα. Κι αυτό ίσως ανάγκαζε την Ιζαμπέλ και τον Ρατζ να *κάνουν επιτέλους κάτι*.

Έτσι, πήρε το κινητό, το έχωσε στην τσέπη της και βγήκε από το γραφείο.

Συντετριμμένη κι εξοργισμένη, και κάτω από τη συνεχή απειλή του άγνωστου κατασκόπου στην Κιμμέρια Ακαδημία, η Άλι Σέρινταν νιώθει χαμένη. Και τώρα πια δεν είναι η μόνη που νιώθει έτσι – οι πάντες καταρρέουν. Οι μαθητές δεν καταλαβαίνουν τι συμβαίνει, οι καθηγητές στρέφονται ο ένας ενάντια στον άλλον, οι κανόνες χάνουν την ισχύ τους. Όταν ο Ναθάνιελ αποκαλύπτει το σχέδιο και τη στρατηγική του, η Ιζαμπέλ αρχίζει να χάνει τον έλεγχο της Κιμμέριας Ακαδημίας, του Νυχτερινού Σχολείου και ολόκληρης της οργάνωσης που κρύβεται πίσω από αυτά. Κι έτσι όπως το σχολείο διολισθαίνει σ' ένα ολέθριο τέλμα παράνοιας και καχυποψίας, όλοι θεωρούνται ύποπτοι μέχρι αποδείξεως του εναντίου. Όλοι μπορούν να φυλακιστούν χωρίς αποδείξεις και να καταδικαστούν χωρίς δίκη. Κανείς δεν είναι ασφαλής. Αυτή τη φορά δε χρειάζεται να τους βλάψει ο Ναθάνιελ. Αυτή τη φορά βλάπτουν μόνοι τους τον εαυτό τους.

Το τρίτο βιβλίο της συναρπαστικής σειράς που έχει μεταφραστεί σε **20 γλώσσες** και έχει πουλήσει πάνω από **1.000.000 αντίτυπα**.

ISBN:978-960-566-467-1

9 789605 664671

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 6467